

TORONYIRÁNY

XVI. 1.

2022. január 2.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Karácsony utáni II. vasárnap

Január 6. Urunk megjelenése (Vízkereszt)

János evangélistának van egy megjegyzése, amelyben összefoglalja mindazt, amit az Igéről mondott: „Istent nem látta soha senki: az egyszülött Fiú nyilatkozta ki, aki az Atya ölében van.”

A Fiú megtestesülése nélkül nem volna igazi fogalmunk Istenről. Jézus az Atya belső életének birtokosa, azért teljes képet adhatott róla. Ez a kép nem merev. Az apostoli egyház még szem- és fültanúja volt Krisztusnak, és átvette tőle azt a meglátást, hogy Istent csak az Atya és a Fiú kapcsolatában lehet igazán kinyilatkoztatni. Isten az üdvtörténetben mindig a beszélő, a cselekvő személy: személyes mozzanatok és érzelmek kísérik szavait és tetteit. Krisztusban a kinyilatkoztatás végleges formát öltött. Ő mint Fiú úgy beszélt az emberekhez, mint testvéreikhez, s Istenről úgy nyilatkozott, mint atyáról. Az újszövetségi istenkép övele teljes és tökéletes lett, s a végtelen misztériumban mégis van valami emberi közelség és melegség. Ezért a hívó ember valami többletet érez az életében. A régi kinyilatkoztatással el lehetett érni, hogy az ember a törvény alattvalója legyen, de ahhoz a Fiú megtestesülése kellett, hogy gyermeki bizalommal és igazi reménnyel tekintsünk fel az Atyára.

Gál Ferenc

Az Imaapostolság szándéka

Evangelizáció: Az igaz testvériségért: Imádkozunk azokért, akik hátrányos megkülönböztetést vagy üldöztetést szenvednek vallásuk miatt. Abban a társadalomban, ahol élnek, ismerjék el jogaikat és emberi méltóságukat, amely abból fakad, hogy mindnyájan testvérek vagyunk.

A szentmise olvasmányai

- 1. Sir 24,1-4.12-16** Az isteni bölcsesség végigkíséri a választott népet az üdvtörténetben.
- 2. Ef 1,3-6.15-18** Pál apostol arra buzdítja az efezusi híveket, hogy a Szentlélek segítségével értsék meg, fogják fel, milyen végtelenül gazdag örökség vár rájuk.
- 3. Jn 1,1-18** Az Ige testté lett, és közöttünk lakott.

Az Ige testté lett

János evangéliuma égi magasságokban kezdődik, ahol az Ige az Atya ölében van, de a szerző vigyáz arra, hogy Jézust valóságos embernek is mutassa. Az első század végén ugyanis a kereszténységbe kezdett belopózkodni az a görög eredetű vallási irányzat, a gnoszticizmus, amely az anyagot, a testet a rossz szüleményének tartotta, s úgy gondolta, hogy Isten semmiképpen sem kerülhet vele érintkezésbe. Ha a kereszténység helyt adott volna ilyen nézetnek, azzal veszélyeztette volna a teremtés tételét és a megváltás valóságát.

Csak akkor lehet bizonyítékunk Isten irgalmáról és szeretetéről, ha nem idegenkedik tőlünk. Csak akkor lehet megértő bíránk, ha maga is átéli kísértéseinket és gyengeségeinket. Az emberi munkának, türelemnek, a küzdelemnek és a többi erőnek az értékéről is csak akkor győződhetünk meg, ha az Ige is értedemesnek tartotta, hogy ezzel töltsé ki földi létét.

Ezek a szavak: „és közöttünk élt”, a velünk való egységet tanúsítják. Jézus nemcsak hírnök akart lenni, aki átadja az Atya üzenetét, hanem beilleszkedett a közösségbe, a társadalmi, vallási, állami rendbe. Ezzel igazolta, hogy összhang van a teremtés és a megváltás között. Isten nem szégyenli azt, amit alkotott, s az ember gyarlósága nem döntheti romba az ő tervét. Jézus abba a történelmi helyzetbe lépett be, amely akkor keleten és a Római Birodalomban kialakult. A külső keretet nem változtatta meg, hanem abban valósította meg küldetését. Bemutatta, hogy az ember mindig és mindenütt az üdvösség útján lehet. Tőle függ, hogy a lelkiismeret szavát vagy az isteni tanítást hogyan követi.

Az Ige ittlakása megcsillogtatta a reményt. Az élt közöttünk, aki maga az élet és a világosság. Az Isten leszállt életünk mindennapi adottságai közé, és megszentelt minden helyzetet. Tőle nem idegen a felnőtt törekvése, tervezése, szenvedése és halála sem. A hívő ember külön még arra is gondol, hogy a megtestesülés óta az emberiség nem függetlenítheti magát Krisztustól. Az Atya akaratóból jött, nem mi hívtuk vagy érdemeltük ki. Az Atya tette meg közvetítőnek és kegyelem forrásának, ezért történeti tényező marad. Történetünket üdvörténeté tette, s elhatározását nem vonja vissza. Ő nemcsak azokban az években élt a földön, hanem megígérte, hogy velünk lesz a világ végéig. Természetfölötti módon, de valóságosan közöttünk maradt. Mindig jogunk van az ő nevében imádkozni, s igaz marad az is, hogyha vele együtt szenvedünk, vele együtt meg is dicsőülünk (Róm 8,17).

Mi volt a közvetlen hatása az Ige emberré levésének és földi működésének? A három első evangélista és Pál apostol azt emeli ki, hogy érdemszerző életével, szenvedésével, halálával meghozta a bűnök bocsánatát és megszerezte az örök életet. János evangéliuma is hivatkozik erre, de ő ezen túlmenően a végső eredményt is jelzi: „Láttuk az Atya egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be.” Keresztény hite mindig annak volt és van, aki Jézusban felismerte az Isten Fiát. Az evangélista Isten egyszülöttének dicsőségéről beszél. Ez a nyelvhasználat öszvetségi eredetű. Már ott meglátták, hogy Isten a teremtésben nyilvánította dicsőségét, hiszen minden az ő hatalmáról és bölcsességéről tanúskodik. Még jobban megnyilatkozott ez a dicsőség Isten üdvörténeti tetteiben, amelyeken keresztül megismertette irgalmát és gondviselését. Az egész hívő nép Isten dicsősége hordozójának tudta magát, hiszen ismerték őt, eléje járulhattak imájukkal, és hatalmának védelmében érezték magukat. Az emberi gyarlóság ott is megmaradt, de tudták, hogy Isten végtelenül irgalmas.

A megtestesült Ige az üdvösség egyetlen forrása „Mindnyájan az ő teljességéből részesültünk.” Feltámadása után nyilvánvaló lett, hogy az Atya őbenne mutatta meg irgalmát. A világ bűnére azzal válaszolt, hogy akit az ember keresztre feszített, azt tette meg áldozati bárány, a bűn kiengesztelőjének. Jézus elmondta magáról, hogy „minden, ami az Atyáé, az az övé is” (Jn 16,15). Ebből a teljességéből juttat nekünk. A részesedést tehát ajándék, nem a mi jogunk. De az ő teljessége kifogyhatatlan. Olyan bőség áll rendelkezésére, hogy az emberiség „kegyelmet kegyelemre halmozhat”, de csak a benne való hit által. Előbb hallottuk, hogy azokat teszi az Atya gyermekeivé, akik hisznek az ő nevében. A természetfölötti javak értékelése szempontjából még egy összehasonlítást kapunk. Mózes, a régi szövetség közvetítője törvényt alkotott, Jézus ellenben az igazságot és a kegyelmet hozta. A törvény csak szabály és felhívás: alkalom lehet az engedelmességre és engedetlenségre egyaránt. Attól függően, hogy az ember a törvényt útjelzőnek tekinti-e vagy szabadsága korlátozásának. Krisztus úgy közvetíti az új és örök szövetséget, hogy belénk oltja az igazságot és a kegyelmet. Teljességéből tehát nemcsak tudást, világosságot merítünk, hanem valódi természetfölötti életet.

Amikor az evangélista megjegyzi, hogy Krisztus teljességéből kegyelmet kegyelemre halmozva meríthetünk, akkor tulajdonképpen célzást tesz a megváltás kiteljesedésére. Krisztus nem olyan értelemben az üdvösség forrása, hogy itt van ugyan, mint az Atya ajándéka, de elfogadása ki van téve az ember közömbösségének vagy elítélésének. Krisztus úgy van itt, mint akit az egyház hirdet, de egyúttal úgy is, mint akiből minden ember felé kiárad a megvilágosítás és az ösztönzés, hogy keresse az igazságot és reménykedjék az Atya irgalmában. Hatása nem is marad visszhang nélkül.

Gál Ferenc

Boldog család (24.)

Parancsolatok a családban

A hetedik parancsolat előírja, hogy elismerjük mások emberi jogait, ami teljesen világossá teszi: minden ember egy és ugyanazon jogokkal rendelkezik, amely sérthetetlen. Először arra kell ügyelnünk, hogy mást emberi méltóságában ne sértsünk meg. Ezt akkor teljesíthetjük, ha mindenkiel őszinte és becsületes a kapcsolatunk. Nem szabad senkit sem kihasználni. A lopás tilalma arra tanít, hogy tetteink az „adok-kapok” elvre épüljenek. Ha valamit elveszünk, ugyanannyit kell érte cserébe adni. Ha szeretitek az életet, legyetek nyitottak a szeretetet elfogadni és szeretetet adni. Ha valakit üdvözöltök, bár nem ismeritek, akkor is mosolyogjatok rá. Mások örömét és jó hírét nem szabad elrabolni. Az időrablást is kerülni kell. Ezért elengedhetetlen, hogy mások tulajdonát tiszteletben tartsuk. Meg kell tanítani a gyermekeket a segítőkészség örömeire, szeretetet adni és befogadni a kellő mérték szerint, és nem szabad visszaélni mások jóhiszeműségével és naiv hiszékenységével sem.

A hamis tanúságot a nyolcadik parancsolat tiltja. Meg kell nyerni mások bizalmát, őszinte akaratral hozzá kell szokni a következetességhez. Vigyázni kell a mások és a magunk hírnevére. Isten nemcsak azt akarja, hogy jók legyünk, hanem azt is, hogy ez meg is látszódjék rajtunk. Jellemünk legyen összhangban az elismeréssel. Ha másokkal őszinték vagytok és azok ezt el is ismerik, megerősítitek hírneveteket. Az adott szó elsősorban a családban kötelező. A bizalom egyedül az a talaj, amelyben a szeretet gyökeret verhet. Az a nemzedék, amelyben nem él a bizalom, boldogtalan.

A kilencedik és a tizedik parancsolat ellentétben áll mai világunkkal. Sajnos, sokan és sok helyen reklámozzák, pedig a parancs világos: a másikat ne kívánd. A Tízparancsolat jelentősége általános és örök, derűs életre akar vezetni. „Ki lehet gazdag ember?” - olvassuk egy bölcs rabbi mondásában. – „Aki meglepészik azzal, amije van.” A még többet kívánó gazdag igazán szegény. Semmi sem elég neki, mindig több kell. Nincs benső kielégülése és e nélkül nincsen öröm. A két utolsó parancsolat a vágy ellen van. Egy embernek ez volt a véleménye: a világ nem elég nagy torta, és ami másé, az megrövidíti őt. Számára az élet: kapkodás a javak után. Aki hisz Istenben, nyugodt lehet, hogy minden, amije van, az ő áldása. Ha hiszünk Istenben, hasonlítunk egy gyertyához. Egy gyertyáról ezer gyertyát meg lehet gyújtani anélkül, hogy valamit elveszítene fényéből. Azért vagyunk a világon, hogy másokat boldoggá tegyünk, nem pedig azért, hogy a boldogságot elraboljuk másoktól.

Ha Isten újrafogalmazná a Tízparancsolatot...

... és a világ minden családjának e-mailt küldene róla, mi történne? Sokan azonnal a „Lomtárba” raknák és kijelentnék, hogy a dolog egyáltalán nem érdekli őket (és nem tartom kizártnak, hogy ezek között az emberek között olyanok is lennének, akik pedig rendszeresen járnak templomba). Mások valószínűleg kíváncsiságból, vagy esetleg némi érdeklődéssel megnyitnák, de rögtön rájönnek, hogy furcsa módon Isten lemondott arról, hogy teljes listát készítsen azokról a viselkedésmódokról, melyeket mindegyikünknek tanúsítanunk kéne a családi együttélésben.

Csupán azt kérem, hogy szeressük felebarátainkat feltétel nélkül, és hogy tiszteljük egymást, hogy mindenki szabadon és érzéseinek megfelelően a lehető legjobban fejezhesse ki e szeretet iránti igényét.

Ha jobban belegondolunk, a család szépsége éppen abban mutatkozik meg, hogy kreatív és reális célokat tudunk felállítani, miközben ezek eléréséhez arra a csodára számítunk, mely megsokszorozza képességeinket, hogy mindegyikünk szükségletét kielégíthessük és nem csupán az egyéni erőforrásokból és hajlandóságából indulunk ki, s főként túllépünk a kötelesség logikáján, mely mindig elhalványul, amikor létezésünk legmélyebb érzelmeiről van szó.

Ha abból a feltételezésből indulunk ki, hogy a szeretet minden törvénynél többet ér, mindegyik parancsolat mondanivalója kézzelfoghatóvá válik, mely újra elvész a különböző családok saját egyedí történetében és felelősségében. Például arra gondolok, hogy mennyiféle különböző módon lehet értelmezni az ünnepek megülését, vagy hogy mennyire kerül a figyelem középpontjába az, hogy „Ne ölj!”, vagy hogy „Hamis tanúbizonyságot ne tégy!”, s hogyan változik minőségileg az ezekhez való hozzáállás, ahogy a gyermekek felcseperednek?

Gyermekeimmel a mások pusztá tiszteletétől kezdve nagy utat tettünk meg a mindennapi élet legapróbb dolgaiban (mint például az, hogy hogyan osztjuk meg az időnket a munka, a pihenés és a játék között, hogyan használjuk jól az egyes tárgyakat, minden helyzetben józanul tudjunk viselkedni, hogy megelégedjünk azzal, akik vagyunk és amink van anélkül, hogy másokat próbálnánk utánozni), a személyes érdekek ápolásában és fokozatos elismerésében, végül a szolidaritásban, hogy minden ígényt a legmegfelelőbbben lehessen kielégíteni anélkül, hogy a közjót szem elől vesztenénk. Lassacskán a gyerekek hozzászórtak a gondolathoz, hogy bátorság és kitartás kell ahhoz, hogy minden helyzetben az igazat mondjuk, hogy a gyengébbek méltóságát megóvjuk, hogy olyan igazságérettől vezérelve és olyan megértő módon cselekedjünk, melynek következtében nemcsak a saját szükségleteinkkel törődünk, hogy megértsük, hogy a személyes szabadság nem ott végződik, ahol a másoké kezdődik, hanem épp ellenkezőleg.

Ezen az úton a szülőknek is vannak kötelezettségeik: mindig kifejezésre kell juttatni, nyilvánosan is a házastárs és a gyermekek iránti kölcsönös tiszteletet, elfogadásukat kvalitásaikkal és hibáikkal együtt; mindegyikük képességeit óvni és becsülni kell, és teret kell engedni mindannak a tényleges megvalósításához, amit az emberi teljesség reménységeként mindannyian magunkban hordoznak, egyértelmű viselkedést kell tanúsítani azokban a helyzetekben, amikor könnyű és kényelmes lenne a kettős erkölcs alkalmazása vagy a következetlen magatartás; nem szabad alkalmazni az erőnek semmilyen formáját, sem zsarolást, hogy elérjünk valamit. Gondolkodjunk a saját fejünkkel és éljük továbbra is az életünket az uralkodó kulturális modellek befolyása nélkül, és ne mondjunk le legkomolyabb pedagógiai meggyőződéseinkről, legyünk képesek osztozni az öröm perceiben akkor is, amikor belül szenvedünk... Mindezt elkerülhetetlen belső feszültséggel, de ugyanakkor a jólét általános érzése mellett kell megvalósítanunk, mely jólét abból a képességből ered, hogy magunknak a bensőnkől fakadó szabályokat tudunk felállítani, melyeket nem kívülről kényszerítenek ránk.

Egyik este, immár nagyon sok évvel ezelőtt, a jó éjszakát kívánás apró mozzanatai közben a gyerekekkel arról a rendkívüli eseményről beszélgettünk, melyet a zsidók éltek át a Sínai-hegynél, és akkor lányom egyik szokásos kijelentésével véget vetett a kis családi vitának: „Mindenképpen akar lenni ... én is azt akarom, hogy személyként bánjanak velem otthon, sőt, először én szeretnék személyként viselkedni”, nem is lehetne szebben megfogalmazni, hogy milyen módon kellene a parancsolatok tanításai szerint élni családon belül.

Bruno Ferrero - Marianna Pacucci

Vasárnapi jegyzet

Józan érveléssel

Új idősorok – akár egyetlen esztendő – lehet teljesség, megsabott határok közt leltára annak, ami a helyünket pontosan kijelöli egy újabb induláskor. Változhat a társadalmi szociális, kulturális körülmény, pozíció, az emberi benső magatartás, meggyőződés, de nem adhatja át a helyét hullámzó helyzeteknek, öntörvényűségnek, hivatásban való elmélyülésre nem játszhatnak rá külsődleges hobbik úgy, hogy a hivatás (akár egyetlen közösség is) kárát valja. Az „ember jelenséget” egyszerű sorokban az 1993-ban elhunyt Csanád Béla papköltő foglalta össze téli „hangulatjelentésében”:

*Félig világos téli este van,
a hold csak éppen a felhőkön keresztül
küldi titokzatos fényeit.
Ez az idő az, amikor az ember
oly szívesen mereng el életén,
nézi a tájat, fák kontúrjait,
a házak elmosódó sorfalát,
és önmagára gondol, életére,
– míg kint szelíden szálldogál a hó –
az életére gondol, amely mint a táj
egyszerre fényes és homályos,
egyszerre látható és láthatatlan.*

Időszerű sorok az évszak megnevezése nélkül is, mivel az ellentétes jelzők valóságában maga a személyiség jelentkezik kozmikus két dimenziójával, amely képes harmóniát teremteni, ha egyik sem kerül sülyesztőbe: sem a látható, sem a láthatatlan.

Pérelí Zsuzsanna gobelin aranyangyala a magasságot és a mélységet fogja össze, jelzi, hogy egyiket sem lehet mellőzni világunkban, ami azt is jelenti: a földi valóságot is bátran el kell fogadni. Ezredek, századok tapasztalati öröksége a szélsőséges törekvések felülemelkedése, és a középutat nem könnyű megelni. Újabb „nekilendülésekből” sem hiányzik ez, s mintha a félelem és a terjengő közöny irányítaná a lélek szféráját is, amely ugyancsak hajlamos haszontalan érdekekbe bocsátkozni. Nem marad ki ebből a politikai hatalom sem. Ha átgondoljuk: az ember tapasztalatait, lehetőségeit a „természetadta pluralizmus” jellemzi, amely tiltja, hogy „mindent a kereszténység vagy éppen az egyház nevében vegyen birtokba” (K. Rahner). Az igaz, hogy az egyetemesség az üdvrendhez tartozik, de ezen belül vannak rész-valóságértékek. Ha pluralizmusról beszélünk, tudomásul kell venni a rahneri figyelmeztetést: „Az egyetemesség (...) csak Isten teremtő akaratának és üdvözítő szándékának van alávetve, s egyetlen intézmény – még az egyház sem – mondhatja, hogy irányítani akarja. Minél inkább képes az ember arra, hogy a világot igényei, lehetőségei, törekvései szerint alakítsa (anélkül persze, hogy azt teljes tágasságában és mélységében át tudná fogni), annál inkább lesz evilági a világ, annál jobban válnak azok a határok is láthatóvá, amelyek az intézményes egyházat – még az erkölcsi megtélés szempontjából is – kell, hogy visszatartsák”.

Az „evilági” világot a keresztény nem úgy élheti meg, hogy visszahúzódik, mint csiga a házába. A kiállás bátorsága azzal az etikai-erkölcsi renddel függ össze, melyet követni kötelessége, ugyanakkor az ésszerűséget nem mellőzheti: a toleranciát, megértést, tudomásulvételét, s nem gyakorolhat kényszert arra, ami nem hozzá tartozik. Az efféle „nyomás” hitelvesztéssel jár. Nem mondhatja a világ, amely „világias”, megszünteti a kereszténységet, önmegvalósító adottságait. Kétségtelen, hogy a mindent átfogó vallásos gondolkodás nélkülözhetetlen azokban a célkitűzésekben is, melyeknek nem sok közük van a valláshoz. Ilyenkor a hívőnek föl kell ismernie egzisztenciális etika irányelvet. (Csupán az intellektus bölcsesség nélkül nem sokat ér.)

Vannak ambivalens helyzetek, amikor nehéz eldönteni, mi a helyes, a hivatkozások egyenlő latba esnek. Ilyenkor a többséget érintő ésszerű kerekedjék felül, ami a közjót szolgálja; egyedi esetben az adott szituáció, mely jó példával „korrigálható”, de sohasem kényszerítéssel.

Nem szerencsés ilyen vagy olyan erkölcsi parancsra hivatkozni, amikor egy sajátos helyzetben az „egzisztenciális logika” a mérvadó. (Hány ilyenrel találkozni a Jézus-történetben!)

Kialakulnak szociálisan mérhető egzisztenciális formák, a józan léptékű keresztény az „evilági” értékekben is észreveszi az alkotó lehetőséget, a szeretet sokszor balgának tűnő gyakorlatát. Ezt nevezhetjük megértő készségnek. Él – sajnos ma is – a stupiditás, amit a szabadság helytelen értelmezése csak erősít. Krisztus szabadsága a nyitottság, melyet a lelkiismeret védőn koszorúz.

† Tóth Sándor

hírek információk

Megjelent a Szeged-Csanádi Egyházmegye kiadványa, a Toronyirány kalendárium 2022-es száma, mely összefoglaló visszatekintéseket nyújt az egyházmegye életéről, közösségeiről, pályázatokról, programokról, intézményeiről. A kalendáriumban válogatás található a Toronyirány magazin 2021-es tudósításaiból - különös tekintettel a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra -, valamint a kulturális rendezvényekről és sporteseményekről. A kiadványt Benedek Elek és Illyés Gyula meséi, Móra Ferenc elbeszélései, valamint Károlyi Amy, Wass Albert, Dsida Jenő, Reviczky Gyula és Sík Sándor versei színesítik. A kalendárium végén az egyházmegye elhunyt lelkipásztorairól található megemlékezés. A kiadványt a Szeged-Csanádi Egyházmegye Krónika című rovata zárja.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia és a kormány december 24-én, Budapesten megállapodást kötött a katolikus fenntartású felsőoktatási intézményekről. A dokumentumot, mely a 2010-ben létrejött átfogó megállapodás vonatkozó részét módosította, Veres András püspök, az MKPK elnöke és Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes írta alá. A megegyezés célja, hogy az ország 11 katolikus fenntartású felsőoktatási intézménye, közöttük a szegedi Gál Ferenc Egyetem is a jövő generációk, valamint a társadalom egésze szolgálatában állva a mai kor igényeinek megfelelő, érték- és tudásközpontú, színvonalas oktatást biztosíthassanak.

Karácsonykor vehették birtokba felújított intézményüket a bajai gyermekotthon lakói. A Szeged-Csanádi Egyházmegye Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató Haynald Gyermekotthon Lakásotthonát Kozma Ákos ombudsman kezdeményezésére, a Büntetés Végrehajtás Országos Parancsnoksága szervezésében jóvátételi program keretében fogvatartottak újították fel, korszerűsítették. A felújított épületet, melyben gyermekvédelmi gondoskodásban lévő, magatartási problémákkal, illetve függőséggel élő fiatalok laknak, karácsony harmadik napján adták át ünnepélyesen.

Online fotókiállítás nyílt a móravárosi Szent Kereszt Plébánia közösségi oldalán (szegedmoravarosszentkeresztplebania.hu). A tárlat a plébánia irattárából előkerült, a templom régi betlehemeit ábrázoló képeket mutatja be.

A Szegedi Dóm Látogatóközpont január 2-án, azaz ma zárva tart, de az urnatemető 9.00-tól 17.00 óráig látogatható.

Új évi hangversennyel várja a közönséget a Szegedi Nemzeti Színházban a Filharmonia Magyarország. A január 3-án, hétfőn 19 órakor kezdődő koncerten közreműködik a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekara, szólót játszik Marley Erickson (hegedű), Matuska Flóra (cselló) és Eszenyi Zsombor Dániel (klarinet). Vezényel: Medveczky Ádám. A műsorban Erkel Ferenc, Bartók Béla, Weiner Leó, valamint Antonín Dvořák és Gioachino Antonio Rossini művei hallhatók. Jegyek válthatók a Filharmonia Magyarország szegedi irodájában (Klauzál tér 7.; +36-62-425-260; szeged@filharmonia.hu), online a jegymester.hu oldalon, valamint a koncert előtt a helyszínen.

A móravárosi Szent Kereszt templomban január 6-án, Vízkereszt ünnepén 16.00 órakor, az algyői Szent Anna templomban 14.30-kor lesz ünnepi szentmise.

Az újszegedi plébánia templomaiban Vízkereszt napján, január 6-án 17 órakor (Kalkuttai Szent Teréz anya templom), illetve 18 órakor (Árpád-házi Szent Erzsébet plébániatemplom) lesz szentmise.

Vízkereszt ünnepén, január 6-án a hagyományos vízszentelés szertartás a 18 órakor kezdődő szentmise keretében lesz a Székesegyházban. Ezen a napon reggel 7 órakor lesz még szentmise a Dómban.

A liturgikus naptár szerint a farsangi időszak az idei évben Vízkeresztől (január 6-a) március 1-jéig, a Hamvazószerda előtti keddig tart.

Ferenc pápa üzenete a béke 55. világnapjára (1.) Párbeszéd a generációk, az oktatás és a munka között: a tartós béke építésének eszközei

1. „Milyen szép a hegyeken annak a lába, aki jó hírt hoz” (Iz 52,7)

Izajás próféta szavai vigasztalást fejeznek ki; a száműzetésben élő, az erőszakba és az elnyomásba belefáradt, a megaláztatásban és a halálnak kitett nép megkönnyebbült sóhájának adnak hangot. Ezért teszi fel a kérdést Báruk próféta: „Izrael, miért vagy ellenséged országában, miért? Megöregedsz idegen földön? Beszennyezted magad halottakkal, s azok közé számítanak, akik leszállnak az alvilágba?” (3,10-11). E nép számára a béke hírnökének jövedele a történelem romjaiból való újjászületés ígéretét, egy fényes jövő kezdetét jelentette.

Ma még a béke útja, amelyet Szent VI. Pál új néven, az egyetemes fejlődés nevével nevezett, sajnos számos ember mindennapjaitól és így az egyetemes emberi családtól is, amelynek tagjai ma már világszerte kapcsolatban állnak egymással, távol van. A nemzetek közötti konstruktív párbeszédre irányuló számos erőfeszítés ellenére a háborúk és konfliktusok fűlsiketítő zaja egyre erősödik, miközben terjednek a világlárványok, egyre súlyosbodnak az éghajlatváltozás és a környezetpusztítás hatásai, fokozódik az éhezés és a szomjúság tragédiája és a szolidáris megosztás modellje helyett továbbra is az individualizmuson alapuló gazdasági modell uralkodik. Ahogy a régi próféták idejében, úgy napjainkban is folyamatosan hallani a szegények és a föld kiáltását, amely nem szűnik meg az igazságosságért és a békéért könyörögni.

A béke minden korban magasból érkező ajándék és a közös igyekezet gyümölcse egyszerre. Lényegében a béke „építészteréről” beszélhetünk, amelyhez a társadalmi élet különböző intézményei hozzájárulnak és a béke „művészetéről”, amely mindannyiunkat közvetlenül, személyesen érint. Mindannyian együtt dolgozhatunk egy békésebb világ építésén, szívüinktől és családi kapcsolatainktól kezdve, egészen a társadalomban és a környezettel, és egészen a népek és nemzetek közötti kapcsolatokig.

Szeretnék a tartós béke építése érdekében három utat ajánlani. Mindenekelőtt a nemzedékek közötti párbeszéd, mint a közös tervek megvalósításának kiindulópontja. Másodsorban, az oktatás, mint a szabadság, a felelősség és a fejlődés alapköve. Végül pedig a munka, mint az emberi méltóság teljes megvalósulásának eszköze. Ez a három elem nélkülözhetetlen azért „hogyan egy társadalmi szerződés létrejöhesse”, enélkül minden béketerelv elégtelennek bizonyul.

2. Generációk közötti párbeszéd a béke építése érdekében

Egy olyan világban, amelyet még mindig a mérhetetlen nehézségeket okozó világlárvány sújt, amely, „vannak, akik a valóság elől belső világukba próbálnak menekülni, mások pusztító erőszakkal reagálnak rá. Az önző közöny és az erőszakos tiltakozás között azonban mindig van egy másik lehetőség: a párbeszéd. A nemzedékek közötti párbeszéd.”

Minden őszinte párbeszéd, még ha nem is mentes a megfelelő és pozitív dialektikától, mindig megköveteli a beszélgetőpartnerek közötti alapvető bizalmat. Mindig vissza kell térnünk ehhez a kölcsönös bizalomhoz, hogy újra felélesszük azt! A jelenlegi egészségügyi válság mindenkiben felerősítette a magányosság és az önmagunkba fordulás tudatát. Az idősök egyedüllétét a fiatalok esetében tehetetlenségük tudata és a közös jövőkép hiánya kíséri. Egy ilyen válság minden bizonnyal fájdalmas, de ki tudja hozni az emberekből a legjobbat is. A világlárvány idején szerte a világban valóban az együttérzés, a megosztás és a szolidaritás nagyszerű tanúságtételeit tapasztaltuk. (Folyt. köv.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, † Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.